

Arrest

nr. 215 452 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 203 652 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2018 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2017 een aanvraag om medische regularisatie in, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 februari 2018 gaf de ambtenaar-geneesheer advies over de voormelde aanvraag, en op 8 februari 2018 werd ze door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard. Samen met deze laatste beslissing werd verzoeker ook in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een annulatieberoep in, dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het nr. 218 317.

1.4. Op 28 april 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: B. C.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds

niet aan meerdere verwijderingsmaatregelen (BGV's van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2018) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2014 die hem werden betekend werd op 17.06.2014, op 07.12.2017 en op 07.03.2018). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart in het hoorecht dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die nog in Nigeria wonen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong, antwoordt betrokkene slechts in algemene termen dat hij “problemen heeft in Nigeria” en in België wil blijven omdat hij ziek is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in

Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Op de vraag of hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van oorsprong haalt betrokkene problemen met de nieren en suikerziekte aan. In dit verband dient te worden opgemerkt dat betrokkene aanvraag tot medische regularisatie recentelijk ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt

niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam aan in België op 26.03.2008 in het bezit van een Schengenvisum geldig voor kort verblijf. Op 25.05.2012 en op 30.05.2012 werd hem door de gemeente Boom een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 28.06.2012 liet betrokkene te Boom wettelijke samenwoning registreren met een Belgische onderdane (B. I.).

In functie van zijn partner diende hij op 28.06.2012 een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd geweigerd op 20.12.2012. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 24.12.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

In functie van zijn partner diende hij op 13.02.2013 nogmaals een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd geweigerd op 30.07.2013 omdat Mevr. I. reeds op 06.02.2013 eenzijdig de wettelijke samenwoning had beëindigd en omdat er op 18.04.2013 een negatieve woonstcontrole was uitgevoerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 17.06.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 22.12.2014 verworpen door de RvV.

Betrokkene gaf opnieuw geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 22.09.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.10.2017. Deze beslissing is op 07.12.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Betrokkene gaf alweer geen gevolg aan dit bevel en diende op 14.12.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.02.2018. Deze beslissing is op 07.03.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene werd meermaals door de gemeente Boom en door stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene verklaart in het hoorecht dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die nog in Nigeria wonen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong, antwoordt betrokkene slechts in algemene termen dat hij "problemen heeft in Nigeria" en in België wil blijven omdat hij ziek is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Op de vraag of hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van oorsprong haalt betrokkene problemen met de nieren en suikerziekte aan. In dit verband dient te worden opgemerkt dat betrokkene's aanvraag tot medische regularisatie recentelijk ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan meerdere verwijderingsmaatregelen (BGV's van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2018) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2018 die hem werden betekend werd op 17.06.2014, op 07.12.2017 en op 07.03.2018). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

[...]"

1.5. Op dezelfde dag legt de gemachtigde een inreisverbod op aan verzoeker, voor de duur van 3 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : O.
voornaam : B. C.
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan meerdere verwijderingsmaatregelen (BGV's van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2018) gehouden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2014 die hem werden betekend op 17.06.2014, op 07.12.2017 en op 07.03.2018). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam aan in België op 26.03.2008 in het bezit van een Schengenvisum geldig voor kort verblijf. Op 25.05.2012 en op 30.05.2012 werd hem door de gemeente Boom een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 28.06.2012 liet betrokkene te Boom wettelijke samenwoning registreren met een Belgische onderdane (B. I. (...)). In functie van zijn partner diende hij op 28.06.2012 een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd geweigerd op 20.12.2012. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 24.12.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

In functie van zijn partner diende hij op 13.02.2013 nogmaals een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd geweigerd op 30.07.2013 omdat Mevr I. (...) reeds op 06.02.2013 eenzijdig de wettelijke samenwoning had beëindigd en omdat er op 18.04.2013 een negatieve woonstcontrole was uitgevoerd een einde had. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 17.06.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 22.12.2014 verworpen door de RVV.

Betrokkene gaf opnieuw geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 22.09.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze

werd onontvankelijk verklaard op 17.10.2017. Deze beslissing is op 07.12.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Betrokkene gaf alweer geen gevold aan dit bevel en diende op 14.12.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.02.2018. Deze beslissing is op 07.03.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene werd meermaals door de gemeente Boom en door stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkene verklaart in het hoorecht dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die nog in Nigeria wonen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen!

Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong, antwoordt betrokkene slechts in algemene termen dat hij "problemen heeft in Nigeria" en in België wil blijven omdat hij ziek is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Op de vraag of hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van oorsprong haalt betrokkene problemen met de nieren en suikerziekte aan. In dit verband dient te worden opgemerkt dat betrokkene's aanvraag tot medische regularisatie recentelijk ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt met het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.6. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 203 652 van 8 mei 2018.

1.7. Het onder punt 1.3 vermelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 208 376 van 29 augustus 2018.

2. Ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar de verzoekende partij wordt vastgehouden

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 6 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. de aanvraag art. 9ter

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker opakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten om nadien een grondig onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Men kan zich niet beroepen op een onderzoek dat gevoerd werd bij het nemen van de negatieve beslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag. Dat men zich hier niet zomaar op kan beroepen, zonder een recent, grondig en individueel onderzoek.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste

De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

Er wordt enkel verwezen naar de verschillende bevelen die verzoeker reeds heeft ontvangen, doch stelt niets over de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt. Dit is nochtans geweten bij verwerende partij gezien er een beroep lopende is tegen de negatieve beslissing in zijn regularisatieaanvraag o.b.v. 9ter.

Ook gaat verzoeker, vanuit het centrum, nog naar het ziekenhuis door complicaties die zijn opgetreden.

Hierover wordt niets gemotiveerd in de beslissing. Hij heeft nochtans verklaard dat hij een vriendin had.

De motivering is dus onvoldoende!

Dat de bestreden beslissing bijgevolg fout, minstens niet afdoende motiveert waarom verzoeker vastgehouden dient te worden en er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

III.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. In de eerste plaats omdat de aandoening dermate ernstig is.

Dit blijkt ook uit alle medische attesten die reeds werden gevoegd bij de aanvraag alsook het beroep dat werd ingediend.

In zijn land van herkomst zijn de nodige behandelingen niet beschikbaar en indien deze al beschikbaar zijn, zijn deze voor verzoeker niet toegankelijk.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. de aandoening.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Nigeria en het risico op een mensonterende situatie.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Nigeria.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk

of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attachés to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

III.3. Schending van art. 6 EVRM

Verzoeker heeft op 30.03.2018 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge een negatieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.

In het kader van het beroep tegen de negatieve 9ter-aanvraag, wordt door verzoeker aangetoond dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst door zijn aandoeningen. Indien verzoeker nu terugkeert, zal dit de motivatie in het kader van zijn beroep teniet doen.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gerepatrieerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

De aanvraag van verzoeker is ontvankelijk verklaard. Hierdoor wordt de ziekte als ernstig genoeg gevonden om verder te onderzoeken.

Tegen de ongegrondverklaring werd beroep aangetekend omdat verzoeker niet kan terug keren wegens de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de behandelingen in zijn land van herkomst. Indien verzoeker toch zou terugkeren, zou dit contradictorisch zijn en kan zijn beroep om die reden niet verder behandeld worden.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.”

3.1.2. Het eerste en tweede middelonderdeel van het eerste middel worden samen beoordeeld.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat in de mate dat verzoeker argumenteert over de wettigheid van de beslissing tot vasthouding, hierboven onder punt 2 reeds is gebleken dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In eerste instantie stelt verzoeker dat de bestreden beslissing fout of minstens niet afdoende motiveert waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Evenwel blijkt uit eenvoudige lezing van

de motieven dat wel degelijk wordt gemotiveerd waarom geen termijn wordt toegekend, op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest waar hij stelt dat in de beslissing zelf wordt vermeld dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie. Het tegendeel is waar. De gemachtigde verwijst naar het feit dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die in Nigeria wonen. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt in de beslissing gesteld dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending niet kan volstaan omdat artikel 3 van het EVRM vereist dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd over de aandoeningen waaraan hij lijdt, terwijl de verwerende partij hiervan op de hoogte was gezien het beroep dat hij had ingediend tegen de beslissing houdende het ongegrond verklaren van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij gaat daarmee volledig voorbij aan de verwijzing, in de beslissing, naar het feit dat zijn aanvraag tot regularisatie om medische redenen recent ongegrond werd verklaard, dat uit diepgaand onderzoek naar zijn medische toestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate behandeling in het land van herkomst is gebleken, dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat er geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM, dat er geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand sedert deze vaststellingen dermate zijn gewijzigd dat hij alsnog een risico zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat deze bepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter omdat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het herkomstland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, zo wordt nog gesteld, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn, hetgeen thans niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van verzoeker tot regularisatie om medische redenen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard omdat uit zijn medische dossier niet kon worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en de behandelingen voor de aandoeningen van verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Nigeria.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken, in het licht van deze vaststelling, dat de motivering aangaande zijn gezondheidstoestand onzorgvuldig, niet afdoende, niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn. Hij maakt niet aannemelijk dat en met welke elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden in de aanloop naar het nemen van de bestreden beslissing. In het bijzonder brengt verzoeker geen enkel element bij waaruit zou blijken dat de vaststelling dat, sedert het onderzoek naar zijn gezondheidstoestand in het kader van zijn recente aanvraag van 14 december 2017 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zijn gezondheidstoestand zou zijn gewijzigd op een manier die alsnog een mogelijk risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aan de oppervlakte zou brengen, in casu niet zou volstaan of niet correct zou zijn. De loutere verwijzing naar het feit dat het beroep inzake de beslissing betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog hangende zou zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen brengt evenmin soelaas: het beroep werd immers bij arrest nr. 208 376 van 29 augustus 2018 verworpen zodat verzoeker geen belang heeft bij dit argument.

In dit arrest werd overigens vastgesteld dat er geen schending is aangetoond van artikel 3 van het EVRM, in essentie omdat de ambtenaar-geneesheer en met hem de gemachtigde tot het besluit komen dat de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn voor de verzoeker in Nigeria. In die optiek is de verwijzing naar rechtspraak die uitsluit dat enkel levensbedreigende situaties zouden kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dus niet aan de orde.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij vanuit het centrum nog naar het ziekenhuis is gegaan door complicaties die zijn opgetreden en verwijst naar stukken bij zijn verzoekschrift in verband met nieuwe afspraken bij het ZNA, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. De stukken

verwijzen naar problemen met de achillespees, en in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had de ambtenaar-geneesheer al vastgesteld dat een orthopedist beschikbaar en toegankelijk is in Nigeria. Voorts moet erop worden gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting* (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Verzoeker voert noch toont aan dat hij in geval van verwijdering naar Nigeria zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dus evenmin aangetoond.

Het eerste en tweede middelonderdeel zijn gegrond.

3.1.3. Wat betreft het derde middelonderdeel, waarin de schending van artikel 6 van het EVRM wordt opgeworpen, moet worden vastgesteld dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Verzoeker kan zich dus niet dienstig op deze bepaling beroepen waar hij betoogt dat hij de procedure inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wenst af te wachten. Bovendien is hierboven al gebleken dat de bedoelde procedure inmiddels werd afgewikkeld en uit niets blijkt dat verzoeker inmiddels van het grondgebied werd verwijderd.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.1.4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel is gericht tegen het inreisverbod, en is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Het wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 6 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. de aanvraag art. 9ter

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten om nadien een grondig onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Men kan zich niet beroepen op een onderzoek dat gevoerd werd bij het nemen van de negatieve beslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag. Dat men zich hier niet zomaar op kan beroepen, zonder een recent, grondig en individueel onderzoek.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verzoeker heeft reeds meerdere procedures gestart om zijn verblijf te regulariseren. Hij kan niet terugkeren omwille van zijn aandoeningen.

Dat hier onvoldoende rekening mee gehouden werd bij het nemen van de beslissing.

Men stelt dat deze aandoeningen hem niet verhinderen om terug te keren omwille van het onderzoek gedaan bij het nemen van de ongegrondheidsbeslissing. Nochtans ziet men over het hoofd dat hiertegen beroep werd aangetekend en dat nog niet vaststaat of hier voldoende onderzoek werd naar gedaan.

Ook zijn er bij verzoeker complicaties opgetreden waardoor verzoeker naar het ziekenhuis gaat.

Dat dit niet over het hoofd mag gezien worden en dit wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient gehouden te worden en in tegenspraak is met de motivatie.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. In de eerste plaats omdat de aandoening dermate ernstig is.

Dit blijkt ook uit alle medische attesten die reeds werden gevoegd bij de aanvraag alsook het beroep dat werd ingediend.

In zijn land van herkomst zijn de nodige behandelingen niet beschikbaar en indien deze al beschikbaar zijn, zijn deze voor verzoeker niet toegankelijk.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. de aandoening.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Nigeria en het risico op een mensonterende situatie. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Nigeria.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attachés to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

IV.3. Schending van art. 6 EVRM

Verzoeker heeft op 30.03.2018 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge een negatieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.

In het kader van het beroep tegen de negatieve 9ter-aanvraag, wordt door verzoeker aangetoond dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst door zijn aandoeningen. Indien verzoeker nu terugkeert, zal dit de motivatie in het kader van zijn beroep teniet doen.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gepatriëerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

De aanvraag van verzoeker is ontvankelijk verklaard. Hierdoor wordt de ziekte als ernstig genoeg gevonden om verder te onderzoeken.

Tegen de ongegrondverklaring werd beroep aangetekend omdat verzoeker niet kan terug keren wegens de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de behandelingen in zijn land van herkomst. Indien verzoeker toch zou terugkeren, zou dit contradictorisch zijn en kan zijn beroep om die reden niet verder behandeld worden.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.”

Het inreisverbod, dat een duur heeft van drie jaar, is gestoeld op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt onder meer als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

3.2.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat, waar het middel grotendeels gelijk loopt met het eerste middel, verzoeker niet zonder meer alle grieven die hij richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onverkort ook kan laten gelden tegen het inreisverbod.

Het risico dat verzoeker, die het zelf steevast heeft over de schending bij “verwijdering”, inroept in het licht van de artikelen 3 en 6 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtspraak waarnaar hij verwijst heeft overigens ook geen uitstaans met inreisverboden maar met verwijderingen. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 april 2018. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij ipso facto ervan verhindert zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zijn in beginsel niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). In die optiek moet het deel van de motivering van het inreisverbod dat betrekking heeft op artikel 3 van het EVRM en dat een letterlijke herneming is van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, als overtollig worden aangemerkt. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat daar in casu anders over moet worden gedacht.

Verzoeker stelt dat de motivering van het inreisverbod onzorgvuldig en niet afdoende is, omdat geen rekening werd gehouden met het geheel van elementen.

Waar hij betoogt dat hij meerdere procedures heeft opgestart om zijn verblijf te regulariseren, moet erop worden gewezen dat deze procedures, en negatieve resultaten ervan, wel degelijk werden betrokken bij de totstandkoming van het inreisverbod, zoals blijkt uit de motieven. Dat ermee geen rekening zou zijn gehouden blijkt dus geenszins. Verzoeker heeft geen belang bij zijn argument dat tegen de beslissing houdende ongegrondverklaring van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog een beroep was aangetekend, nu hiervoor reeds is gebleken dat dat beroep door de Raad werd verworpen. Hij toont derhalve niet aan om welke reden deze motieven, samengenomen met de vaststelling dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die in Nigeria wonen, niet zouden volstaan om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Verzoekers argument dat de opgegeven redenen niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, wordt verder slechts uitgelegd in het licht van

de artikelen 3 en 6 van het EVRM, zonder meer. Hiervoor is echter reeds gebleken dat een dergelijk betoog niet dienstig is in het kader van een inreisverbod en de motieven dienaangaande overtollig zijn. Het werd wél reeds beoordeeld in het licht van de verwijderingsbeslissing, onder het eerste middel, en aldaar ongegrond bevonden.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS